

[Henning Rasmussen]

hun skal kunne bestemme, at der skal betales for en række behandlinger på vore sygehuse, behandlinger, der hidtil som noget ganske selvfølgelig har været gratis. Det er også derfor, at et flertal i befolkningen vender sig klart imod private betalingshospitaller. Det er simpelt hen, fordi det er en grundfæstet indstilling her i landet, at sygehusbehandling skal gives efter behov og ikke efter pengepung, og denne indstilling er rigtig.

De fleste ved også, at de nye brugerbetalinger direkte eller indirekte går i statskassen og ikke bruges til at betale de udgifter, der rent faktisk er på området. Det gælder besparelsen som følge af forringelsen af medicintilskudsordningen; de penge, der går i statskassen, ligger ikke amtsskatten derhjemme.

Det gælder også den afgift på affaldsfjernelse, der nu er foreslået tredoblet i de kommende år. Den skal ikke gå til at dække kommunernes udgifter til at drive de lossepladser eller affaldspladser, hvor affaldet afleveres. Nej, den skal bruges som en indtægtspost på miljøministerens konto, så Miljøministeriet kan få et lavere nettoudgiftstal.

Det ved folk jo godt, og derfor har den måde at anvende brugerbetalinger på, som man i stigende grad gør det, det ene resultat, at folk simpelt hen ikke længere forstår, hvad det er, det drejer sig om. Jo, folk forstår én ting, nemlig at det koster penge, som de ikke kan blive fri for at betale. De penge går ikke til at dække de udgifter, der er forbundet med den service, de får, men går direkte i statskassen.

Jeg skal spare forsamlingen for mindet om forslaget sidste år, det, der ikke kunne gennemføres, om, at vi lige pludselig alle sammen skulle have nye EF-kørekort. Hvorfor skulle vi det? Af én grund: justitsministeren skulle skaffe nogle hundrede millioner kroner, og så skulle vi have EF-kørekort, og det skulle være nu. Det har ikke noget med brugerbetaling at gøre. Det skulle ikke dække de faktiske udgifter, for for tjenesten var 500 pct. pr. kørekort.

Se, jeg har nævnt disse eksempler på, hvordan begrebet brugerbetaling er blevet brugt, og hvordan det opfattes af befolkningen her i landet. Derfor kan det ikke undre nogen, at befolkningen ser med stærkt stigende skepsis på begrebet brugerbetaling. Alle kan se, at mange af pengene går helt andre steder hen end til dækning af de lokale udgifter. Alle kan se, at de nye

brugerbetalinger stort set alle virker socialt skævt, og ingen tror længere på, at nye brugerbetalinger vil betyde lavere indkomstskat eller mindre afgifter.

Befolkningen tror i det hele taget ikke længe på dem, der har lovet dem snarlige skattelettelser. For danskerne ved godt, at deres land har økonomiske problemer. De hører om stigende arbejdsløshed, om stigende underskud i statens økonomi, om fortsat stort underskud på betalingsbalancen, om økonomiske problemer i kommunen, om nedskæringer i sygehusvæsenet.

Det, den danske befolkning håber på, er en omlægning af skatter og afgifter, så den samlede byrde bliver mere retfærdigt fordelt. Det kan de se realisme i. Og så håber de på en stabil og retfærdig politik, der bringer os ud af uføret, og som om nogle år kan bringe hver enkelt en højere levestandard gennem større produktion og beskæftigelse.

Det er på det grundlag, Socialdemokratiet fortsat søger samarbejde med regeringspartierne og andre partier om en flerårig aftale både om de store linier og om en finanslov, vi forsvareligt kan stemme for.

Henning Andersen (KF):

Endnu en gang kan finansministeren fremsætte et forslag til finanslov, som afspejler den politik, det er helt nødvendigt at føre i de kommende år. Forslaget viderefører den hidtil fulgte politik, det vil sige en stram udgiftsstyring, som skal modsvares af et uændret skattetryk.

For Det Konservative Folkeparti er det vigtigt, at disse grundelementer fastholdes. Skattestrykket må ikke forøges, og den eneste mulighed, vi har for at sikre dette, er, at udgifterne holdes i ro, allerhelst bringes ned dér, hvor der overhovedet er muligheder herfor, så vi også kan skabe en nødvendig baggrund for en skattelettelse i den nærmeste fremtid.

Det er ikke en nem opgave, vi har givet os selv ved at sætte disse høje mål, men det er en opgave, som, når den lykkes, vil vise sig at være til gavn for dansk økonomi og dermed for os alle.

Det er nødvendigt at arbejde bevidst med en styring af de offentlige udgifter, således at den offentlige sektor kun beslaglægger de ressourcer, som er absolut nødvendige.